Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 12. julija 2012*

„Kmetijstvo — Izvozna nadomestila — Napačna navedba izvoznika v izvozni deklaraciji — Nacionalna zakonodaja, ki pravico do izvoznega nadomestila pogojuje z vpisom vlagatelja zahtevka kot izvoznika v izvozni deklaraciji — Popravek izvozne deklaracije po prepustitvi blaga“

V združenih zadevah C-608/10, C-10/11 in C-23/11,

katerih predmet so predlogi za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki jih je vložilo Finanzgericht Hamburg (Nemčija) z odločbami z dne 9. novembra 2010, ki so prispele na Sodišče 24. decembra 2010 ter 10. in 17. januarja 2011, v postopkih

Südzucker AG (C-608/10),

WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11),

Fleischkontor Moksel GmbH (C-23/11)

proti

Hauptzollamt Hamburg-Jonas,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata, M. Safjan, E. Levits in J.-J. Kasel, sodniki, in M. Berger (poročevalka), sodnica,

generalni pravobranilec: J. Mazák,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 2. februarja 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Südzucker AG in WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH L. Harings in K. Steinke, odvetnika,

— za Fleischkontor Moksel GmbH S. Schubert, odvetnik,

— za Hauptzollamt Hamburg-Jonas T. Peters, zastopnik,

— za Evropsko komisijo B. Schima, B. Burggraaf in G. von Rintelen, zastopniki,

* Jezik postopka: nemščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlogi za sprejetje predhodne odločbe se nanašajo na razlago Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307, v nadaljevanju: carinski zakonik) in Uredbe Komisije (ES) št. 800/1999 z dne 15. aprila 1999 o skupnih podrobnih pravilih za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 25, str. 129), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 90/2001 z dne 17. januarja 2001 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 31, str. 205, v nadaljevanju: Uredba št. 800/1999).

2 Ti predlogi so bili vloženi v okviru sporov med družbami Südzucker AG (v nadaljevanju: Südzucker), WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (v nadaljevanju: WEGO) in Fleischkontor Moksel GmbH (v nadaljevanju: Moksel), ki imajo sedež v Nemčiji, na eni strani in Hauptzollamt Hamburg-Jonas na drugi strani zaradi zahtevkov za vračilo izvoznih nadomestil.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 2(1)(i) Uredbe št. 800/1999 določa pojem „izvoznik“ v smislu te uredbe kot sledi:

„V tej uredbi:

[…]

(i) ‚izvoznik‘ pomeni fizično ali pravno osebo, ki ima pravico do nadomestila. Če se mora ali lahko uporabi izvozno dovoljenje z vnaprejšnjo določitvijo nadomestila, ima imetnik oziroma prevzemnik dovoljenja pravico do nadomestila. Glede na razmerja med gospodarskimi subjekti po zasebnem pravu se lahko izvoznik za carinske namene razlikuje od izvoznika v smislu te uredbe […]

[…]“

4 Člen 5 te uredbe določa:

„1. ‚Dan izvoza‘ je dan, ko carinski organ sprejme izvozno deklaracijo, v kateri je navedeno, da bo vložen zahtevek za nadomestilo.

[…]

4. Dokument, ki se pri izvozu uporablja kot dokazilo o izpolnjevanju pogojev za nadomestilo, mora vsebovati vse potrebne podatke za izračun nadomestila […]

[…]

7. Vse osebe, ki izvažajo proizvode, za katere zahtevajo nadomestilo, morajo:

(a) vložiti izvozno deklaracijo pri pristojnem carinskem uradu v kraju, v katerem bodo proizvodi naloženi za odpremo za izvoz;

(b) najmanj 24 ur pred začetkom nalaganja obvestiti carinski urad in navesti pričakovano trajanje nalaganja. […]

[…]

Pristojni carinski urad mora imeti možnost fizičnega pregleda in ugotavljanja istovetnosti blaga za prevoz do urada izstopa iz carinskega območja Skupnosti.

[…]“

5 Uredba Komisije (ES) št. 3122/94 z dne 20. decembra 1994 o določitvi meril za analizo tveganja v zvezi s kmetijskimi proizvodi, za katere se dobijo izvozna nadomestila (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 17, str. 33) v členu 1 določa:

„Namen analize tveganja je omogočiti, da se fizični pregledi osredotočijo na tiste proizvode, posameznike in pravne osebe in sektorje, ki pomenijo največje tveganje. Zato bo analiza opredelila vpletena tveganja in ocenila njihovo raven, da bi omogočila izbiro blaga, ki ga je treba fizično pregledati.

Kadar […] države članice uporabijo analize tveganja, se lahko precej zanesejo na nekaj naslednjih meril pri izbiri izvoznih deklaracij za proizvode, ki jih je treba fizično pregledati:

[…]

4. za izvoznike:

— njihov ugled in zanesljivost,

— njihov finančni položaj,

— pojavljanje novih izvoznikov,

— izvoz, ki ni že na prvi pogled očitno ekonomsko upravičen,

— prejšnje spore, zlasti primere goljufij;

[…]“

6 Uredba Komisije (ES) št. 1291/2000 z dne 9. junija 2000 o določitvi skupnih podrobnih pravil za uporabo sistema uvoznih in izvoznih dovoljenj in potrdil o vnaprejšnji določitvi za kmetijske proizvode (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 29, str. 145) določa v členu 24(1), drugi pododstavek:

„Brez poseganja v člen 2(1)(i) Uredbe […] št. 800/1999, mora carinsko deklaracijo podati imetnik ali, kjer je to primerno, prevzemnik dovoljenja ali potrdila, ali njun zastopnik v smislu člena 5(2) Uredbe […] št. 2913/92.“

7 Carinski zakonik v členu 4, točka 5, opredeljuje pojem „odločba“ tako:

„‚Odločba‘ pomeni upravni akt carinskih organov, s katerim le-ti v skladu s carinskimi predpisi odločijo o določeni zadevi, pri čemer ima to dejanje pravni učinek za eno ali več določenih ali določljivih oseb; […]“

8 Člen 5 tega zakonika določa:

„1. Pod pogoji iz člena 64(2) […] lahko vsakdo imenuje zastopnika, ki zanj pri carinskih organih izvršuje opravila in formalnosti v skladu s carinskimi predpisi.

2. Tako zastopanje je lahko:

— neposredno, pri čemer zastopnik nastopa v tujem imenu in za tuj račun,

ali

— posredno, pri čemer zastopnik nastopa v svojem imenu a za tuj račun.

[…]

4. Zastopnik mora izjaviti, da nastopa v imenu zastopane osebe, pojasniti ali gre za neposredno ali za posredno zastopanje, ter biti pooblaščen, da nastopa kot zastopnik.

Oseba, ki ne izjavi, da nastopa v tujem imenu ali za tuj račun, ali ki izjavi, da nastopa v tujem imenu in za tuj račun, pa ni pooblaščena, se šteje, da nastopa v svojem imenu in za svoj račun.

[…]“

9 Člen 6 navedenega zakonika določa:

„1. Če oseba zaprosi carinski organ za odločbo v zvezi z izvajanjem carinskih predpisov, mora predložiti vse podatke in dokumente, ki jih ta organ potrebuje za sprejem odločbe.

2. Taka odločba se sprejme in o njej obvesti vložnika v najkrajšem možnem času.

Če je zahtevek za odločbo podan pisno, carinski organ izda odločbo […] Vložnik mora biti o taki odločbi uradno pisno obveščen.

[…]“

10 Člen 10 istega zakonika določa:

„[Določbe carinskega zakonika] ne posega[jo] v nacionalne predpise, ki določajo, da so odločbe neveljavne ali postanejo nične zaradi razlogov, ki niso povezani s carinskimi predpisi.“

11 Člen 68 carinskega zakonika določa:

„Carinski organi lahko zaradi preverjanja sprejetih deklaracij:

(a) preverijo dokumente, ki se nanašajo na deklaracijo in dokumente, ki so ji priloženi. Carinski organi lahko od deklaranta zahtevajo, da jim predloži dodatne dokumente zaradi preverjanja točnosti navedb v deklaraciji;

(b) pregledajo blago in po potrebi vzamejo vzorce blaga zaradi analize ali podrobnega preverjanja.“

12 Člen 73(1) tega zakonika določa

„Carinski organi […] dovolijo prepustitev blaga takoj po preverjanju navedb v deklaraciji ali sprejemu navedb brez preverjanja […]“

13 Člen 78 navedenega zakonika z naslovom „Naknadno preverjanje deklaracij“ določa:

„1. Carinski organi lahko po uradni dolžnosti ali na zahtevo deklaranta, po odobritvi prepustitve blaga, deklaracije ponovno pregledajo.

[…]

3. Če se pri ponovnem pregledu deklaracije ali naknadnih preverjanjih izkaže, da so bile določbe o zadevnem carinskem postopku uporabljene na podlagi netočnih ali nepopolnih podatkov, carinski organi ob upoštevanju vseh sprejetih predpisov, sprejmejo potrebne ukrepe za ureditev položaja, pri čemer upoštevajo nove informacije, s katerimi razpolagajo.“

Nemško pravo

14 Uredba o izvoznih nadomestilih (Ausfuhrerstattungsverordnung) z dne 24. maja 1996 (BGBl. 1996 I, str. 766), kakor je bila spremenjena s prvo uredbo o spremembi z dne 27. julija 2000 (BGBI. 2000 I, str. 1233), v členu 15 z naslovom „Vlagatelj zahtevka in zahtevek“ določa:

„Zahtevek za nadomestilo […] lahko vloži le oseba:

1. ki je […] v polju 2 izvozne deklaracije navedena za nadomestilo ali

2. ki je oddala plačilno deklaracijo […]“

Spori o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

Zadeva C-608/10

15 Družba Südzucker je z izvozno deklaracijo z dne 31. januarja 2005 pri Hauptzollamt Heilbronn (glavni carinski urad v Heilbronnu) ob predložitvi izvoznega dovoljenja, izdanega na njeno ime, prijavila izvoz sladkorja v Švico. Kot „pošiljatelj/izvoznik“ je bila v polju 2 te deklaracije navedena družba August Toepfer & Co. KG (v nadaljevanju: Toepfer). V zahtevku za nadomestilo z dne 26. aprila 2005 je družba Südzucker navedla, da je bila v to polje kot izvoznica pomotoma vpisana družba Topfer in da je bila dejansko izvoznica blaga družba Südzucker, in ne družba Toepfer.

16 Z odločbo z dne 30. maja 2005 je Hauptzollamt Hamburg-Jonas zavrnil zahtevek družbe Südzucker za odobritev izvoznega nadomestila z obrazložitvijo, da lahko tak zahtevek glede na člen 15 uredbe o izvoznih nadomestilih, kakor je bila spremenjena in ki je navedena v točki 14 te sodbe, vloži samo oseba, navedena v polju 2 izvozne deklaracije.

17 Po neuspešnem postopku z ugovorom je družba Südzucker 28. avgusta 2007 vložila tožbo na predložitveno sodišče in predlagala, naj se Hauptzollamt Hamburg-Jonas naloži odobritev izvoznega nadomestila skladno z njenim zahtevkom z dne 26. aprila 2005. Hauptzollamt Hamburg-Jonas je predlagal, naj se tožba zavrne.

18 V teh okoliščinah je Finanzgericht Hamburg prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali ima imetnik izvoznega dovoljenja pravico do izvoznega nadomestila samo, če je v izvozni deklaraciji, ki jo je vložil pri pristojnem carinskem uradu (člen 5(7) Uredbe št. 800/1999), v polju 2 vpisan kot izvoznik?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen:

ali člen 78(1) in (3) carinskega zakonika dopušča ponovni pregled izvozne deklaracije zaradi spremembe izvoznika v polju 2 izvozne deklaracije in ali so carinski organi v primeru, kot je ta iz postopka v glavni stvari, zavezani urediti položaj in izvozniku odobriti izvozno nadomestilo?

3. Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen:

ali lahko carinski organi položaj v smislu člena 78(3) carinskega zakonika neposredno uredijo tako, da se izvozniku odobri izvozno nadomestilo, ne da bi bilo treba predhodno popraviti izvozno deklaracijo?“

Zadeva C-10/11

19 Družba WEGO je februarja in marca 1993 zaradi pridobitve izvoznega nadomestila dala v postopek carinskega skladiščenja 956 kartonov zamrznjenega govejega mesa za nezavezujoči izvoz v Egipt. Haupzollamt Hamburg-Jonas ji je v skladu z njenim zahtevkom z odločbama z dne 26. marca in 1. aprila 1993 odobril predfinanciranje zneska, ki ustreza izvoznemu nadomestilu, v višini 92 764,85 DM.

20 Družba IKS Versmold s sedežem v Versmoldu (Nemčija) je 7. aprila 1993 po naročilu in za račun družbe WEGO pri Hauptzollamt Bielefeld s predložitvijo kontrolnega izvoda T 5 prijavila 833 kartonov zamrznjenega govejega mesa iz zgoraj navedenih zalog za izvoz v Irak. V tem obrazcu je bila družba Westfleisch Vieh- und Fleischzentrale Westfalen eG (v nadaljevanju: Westfleisch) s sedežem v Münstru (Nemčija) vpisana kot „pošiljatelj/izvoznik“. Družba Westfleisch je bila imetnica izvoznega dovoljenja za izvoz mesa v Irak. Haupzollamt Bielefeld je v zvezi z deklariranim blagom v skladu z zahtevkom opravil postopek carinjenja. Blago je bilo izvoženo 8. aprila 1993.

21 Družba Westfleisch je z dopisom z dne 8. marca 1994, naslovljenim na Hauptzollamt Hamburg-Jonas po Hauptzollamt Bielefeld sporočila, da je pri izpolnjevanju polja 2 navedenega obrazca naredila napako in da bi morala biti tam navedena družba Wego. Hauptzollamt Bielefeld je dopustil popravek z datumom 9. marec 1994, vendar o tem ni takoj obvestil družbe Wego. Hauptzollamt Hamburg-Jonas je 17. marca 1994 sprostil zavarovanje, ki ga je predložila družba WEGO.

22 Z odločbo z dne 10. decembra 1997 je Hauptzollamt Hamburg-Jonas terjal vračilo zadevnega izvoznega nadomestila in z odločbo z dne 27. avgusta 2008 zavrnil ugovor, ki ga je družba WEGO vložila zoper to zahevo za vračilo. Menil je, da le oseba, ki je v polju 2 izvozne deklaracije poimensko navedena kot izvoznik, lahko zahteva izvozno nadomestilo. Naknadni popravek Hauptzollamt Bielefeld naj ne bi ničesar spremenil, saj naj urad, pristojen za vračilo, ne bi bil vezan na popravek, ki ga je izvedel carinski urad izvoza.

23 Proti zadnjenavedeni odločbi je družba WEGO 29. septembra 2008 vložila tožbo pri predložitvenem sodišču in predlagala odpravo odločbe o vračilu. Hauptzollamt Hamburg-Jonas je predlagal zavrnitev tožbe.

24 V teh okoliščinah je Finanzgericht Hamburg prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je glavni carinski urad, ki je pristojen za izplačilo nadomestila, vezan na naknadni popravek vpisa v polju 2 izvozne deklaracije oziroma kontrolnega izvoda T 5, ki ga je opravil carinski urad izvoza?“

Zadeva C-23/11

25 Družba Moksel, ki jo je zastopala družba Nordfrost Kühl- und Lagerhaus GmbH & Co. KG s sedežem v Nemčiji (v nadaljevanju: Nordfrost), je pri Hauptzollamt Itzehoe predložila plačilno deklaracijo z dne 8. novembra 2001 in zaradi pridobitve izvoznega nadomestila dala v postopek carinskega skladiščenja 546 kartonov zamrznjenega govejega mesa za izvoz v Rusijo. Z odločbo z dne 11. februarja 2002 je Hauptzollamt Hamburg-Jonas družbi Moksel v skladu z njenim zahtevkom odobril predfinanciranje zneska, ki ustreza izvoznemu nadomestilu, v višini 9 840,95 EUR.

26 Družba Nordfrost je 27. decembra 2001 po naročilu in za račun družbe Fleischkontor Moksel GmbH (v nadaljevanju: Moksel-Regensburg) s sedežem v Ratisbonneju (Nemčija) pri Hauptzollamt Itzehoe prijavila 544 kartonov zamrznjenega govejega mesa za izvoz v Rusijo. V polju 40 izvozne deklaracije z naslovom „Skupna deklaracija/predlistina“ je bilo sklicevanje na carinsko skladiščenje družbe Moksel zaradi pridobitve nadomestil in v polju 2 te deklaracije je bila kot izvoznica navedena družba Moksel-Regensburg. V polju 44 navedene deklaracije z naslovom „Dodatne informacije/predložene listine/potrdila in dovoljenja“ je bilo navedeno izvozno dovoljenje, katerega imetnica je bila družba Moksel. Hauptzollamt Itzehoe je sprejel zadevno izvozno deklaracijo in blago se je 12. januarja 2002 izvozilo.

27 Z dopisom z dne 1. julija 2002 je družba Nordfrost obvestila Hauptzollamt Itzehoe, da je bilo sklicevanje na carinsko skladiščenje zaradi pridobitve nadomestila v imenu družbe Moksel pomotoma vpisano v izvozno deklaracijo. Navedla je, da je bilo blago dano v skladišče pod imenom družbe Moksel in da bi moralo biti tako tudi vzeto iz skladišča. Hauptzollamt Itzehoe je 4. julija 2002 potrdil ta „popravek“ izvozne deklaracije in istega dne Hauptzollamt Hamburg-Jonas poslal „popravek izvozne deklaracije“, v katerem je bil med drugim naveden „popravek: glej dopis družbe Nordfrost […] o popravku z dne 1. julija 2002“.

28 Z odločbo z dne 6. januarja 2003 je Hauptzollamt Hamburg-Jonas zahteval vračilo izvoznega nadomestila, ki je bilo vnaprej izplačano družbi Moksel, povečano za 15 %, kar skupno znaša 11 273,84 EUR, z obrazložitvijo, da družba Moksel ni predložila dokaza v obliki izvozne deklaracije, da so izdelki, ki jih je dala v postopek carinskega skladiščenja, zapustili carinsko območje Evropske unije. Predmetna izvozna deklaracija ni mogla biti priznana kot dokaz o izvozu, saj je bila predložena v imenu družbe Moksel-Regensburg.

29 Po neuspešnem postopku z ugovorom je družba Moksel vložila tožbo na predložitveno sodišče. Hauptzollamt Hamburg-Jonas je predlagal, naj se tožba zavrne.

30 V teh okoliščinah je Finanzgericht Hamburg prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali ima imetnik izvoznega dovoljenja pravico do izvoznega nadomestila, samo če je v izvozni deklaraciji, ki jo je vložil pri pristojnem carinskem uradu (člen 5(7) Uredbe št. 800/1999), v polju 2 vpisan kot izvoznik?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen:

   ali je glavni carinski urad, ki je pristojen za izplačilo nadomestila, vezan na naknadni popravek vpisa v polju 2 izvozne deklaracije, ki ga je opravil carinski urad izvoza?

3. Če je odgovor na drugo vprašanje nikalen:

   ali lahko urad, pristojen za izplačilo nadomestila, v primeru, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, vpis v polju 2 izvozne deklaracije razume dobesedno in zavrne zahtevek za izvozno nadomestilo z obrazložitvijo, da vlagatelj zahtevka za nadomestilo ni izvoznik blaga, za katero se izplača nadomestilo, ali pa je urad, pristojen za izplačilo nadomestila – kadar obstaja protislovje med navedbo izvoznika v polju 2 izvozne deklaracije, predlistino, na katero je napoteno v polju 40, in/ali imetnikom izvoznega dovoljenja, navedenim v polju 44 – zavezan, da o tem poizve pri vlagatelju zahtevka za nadomestilo, in če je to potrebno, po uradni dolžnosti popravi vpis v polju 2 izvozne deklaracije?“

31 S sklepom z dne 10. marca 2011 je predsednik Sodišča zadeve C-608/10, C-10/11 in C-23/11 združil za pisni in ustni postopek ter izdajo sodbe.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvi vprašanji v zadevah C-608/10 in C-23/11

32 Predložitveno sodišče s prvima vprašanjema v zadevah C-608/10 in C-23/11, ki sta enaka, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 5(7) Uredbe št. 800/1999 razlagati tako, da ima imetnik izvoznega dovoljenja pravico do izvoznega nadomestila, samo če je vpisan kot izvoznik v polju 2 izvozne deklaracije, ki jo je vložil pri pristojnem carinskem uradu.

33 Da bi na ti vprašanji podali koristen odgovor, je treba najprej pojasniti, kateri gospodarski subjekt se šteje za „izvoznika“ v smislu Uredbe št. 800/1999. Zatem je treba oceniti upoštevnost dejstva, da je bilo ali da ni bilo tako ugotovljeno ime izvoznika v izvozni deklaraciji navedeno kot izvoznik.

34 Prvič, glede pojma „izvoznik“ v smislu Uredbe št. 800/1999 je treba opozoriti, da je ta opredeljen v členu 2(1)(i) Uredbe kot „fizična ali pravna oseba, ki ima pravico do nadomestila“. V skladu z ustaljeno sodno prakso je to opredelitev, ki se ne sklicuje izrecno na pravo držav članic, treba razlagati samostojno (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 6. marca 2008 v zadevi Nordania Finans et BG Factoring, C-98/07, ZOdl., str. I-1281, točka 17 in navedena sodna praksa).

35 Dalje, člen 2(1)(i) Uredbe št. 800/1999 določa, da „[č]e se mora ali lahko uporabi izvozno dovoljenje z vnaprejšnjo določitvijo nadomestila, ima imetnik […] dovoljenja pravico do nadomestila“ in da „se […] izvoznik za carinske namene [lahko] razlikuje od izvoznika v smislu [Uredbe št. 800/1999]“.

36 Iz tega sledi, da vprašanje, ali se neka oseba šteje za izvoznika v smislu Uredbe št. 800/1999, ni odvisno od tega, ali je bila vpisana v določeno polje izvozne deklaracije. Drugače rečeno, oseba, ki ima pravico do izvoznega nadomestila, to je glede na primer imetnik izvoznega dovoljenja, se šteje za „izvoznika“ v smislu navedene uredbe, čeprav je bilo ime druge osebe vpisano v navedeno polje, kot se zdi, da je v sporih o glavni stvari.

37 Drugič, v skladu s členom 5(7)(a) Uredbe št. 800/1999 mora izvoznik, da bi bil upravičen do izvoznega nadomestila, prav tako „vložiti izvozno deklaracijo pri pristojnem carinskem uradu v kraju, v katerem bodo proizvodi naloženi za odpremo za izvoz“. Poleg tega člen 24(1), drugi pododstavek, Uredbe

št. 1291/2000 izrecno določa, da „[b]rez poseganja v člen 2(1)(i) Uredbe […] št. 800/1999, mora carinsko deklaracijo podati imetnik, ali, kjer je to primerno, prevzemnik dovoljenja ali potrdila, ali njun zastopnik v smislu člena 5(2) [carinskega zakonika]“.

38 Izvozno deklaracijo, v kateri je v skladu s členom 5(1) Uredbe št. 800/1999 navedeno, da bo zahtevano izvozno nadomestilo, mora vložiti sam izvoznik ali zastopnik v smislu člena 5(2) carinskega zakonika. V slednjem primeru mora zastopnik v skladu odstavkom 4 tega člena navesti, da nastopa za zastopano osebo.

39 Namen te obveznosti je zlasti zagotoviti, da lahko carinski organi opravijo ustrezno analizo tveganja, kadar se od primera do primera odločajo, ali bodo opravili fizični pregled blaga, ki je prijavljeno za izvoz. Navedena analiza se namreč v skladu s členom 1 Uredbe št. 3122/94 nanaša zlasti na osebo izvoznika. Da bi se zagotovil polni učinek zadevnih predpisov in da se ne bi onemogočila taka analiza tveganja, je nujno, da je carinskim organom ob sprejetju izvozne deklaracije jasna prava identiteta izvoznika.

40 Iz tega sledi, da mora biti izvoznik v smislu člena 2(1)(i) Uredbe št. 800/1999 jasno razpoznaven iz izvozne deklaracije tako, da mora biti njegovo ime vpisano v predvideno polje. Če pravi izvoznik tam ni naveden, načeloma ne more zahtevati izplačila izvoznega nadomestila.

41 V zvezi s tem je treba dodati, da carinski organi niso dolžni preverjati ali celo razlagati izvozne deklaracije, da bi preverili, ali iz vseh podatkov, navedenih v tej deklaraciji, zlasti iz identitete imetnika izvoznega dovoljenja, ne izhaja, da je oseba pomotoma navedena kot izvoznik v tej deklaraciji.

42 Iz člena 68 carinskega zakonika v povezavi s členom 73(1) tega zakonika namreč izhaja, da carinski organi niso dolžni preverjati navedb, vsebovanih v deklaraciji. Kot je pravilno poudaril Hauptzollamt Hamburg-Jonas, ima izvoz blaga, za katero se plačajo izvozna nadomestila, zelo velik obseg. Zato takrat, kadar carinski organi dejansko analizirajo tveganja, povezana s primerom izvoza, to je takrat, kadar so obveščeni o začetku nalaganja v skladu s členom 5(7)(b) Uredbe št. 800/1999, načeloma še ne razpolagajo z vsemi dokumenti zadeve in morajo opraviti analizo tveganja v zelo kratkem času. V takšnih razmerah ni mogoče pričakovati, da so carinski organi dolžni poglobljeno preučiti navedbe iz izvozne deklaracije, da bi zaznali morebitna nasprotja med temi navedbami.

43 Poleg tega in v nasprotju s tem, kar sta družbi Südzucker in WEGO trdili na obravnavi, člen 5(7)(a) Uredbe št. 800/1999 in člen 24(1), drugi pododstavek, Uredbe št. 1291/2000, katerih namen je zagotoviti učinkovitost fizičnih pregledov, ki jih izvedejo carinski organi, ne ustvarjata zgolj „sekundarnih“ obveznosti, katerih kršitev bi vodila le do manj hudih sankcij od tistih, ki so predvidene za primer nespoštovanja glavne obveznosti. Nasprotno, v skladu z ustaljeno sodno prakso so ti pregledi potrebni za izpolnitev ciljev predpisov Unije na področju izvoznih nadomestil (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2009 v zadevi Dachsberger & Söhne, C-77/08, ZOdl., str. I-2097, točka 41 in navedena sodna praksa).

44 Glede na navedeno je treba na prvi vprašanji v zadevah C-608/10 in C-23/11 odgovoriti, da je treba člen 5(7) Uredbe št. 800/1999 razlagati tako, da ima načeloma imetnik izvoznega dovoljenja pravico do izvoznega nadomestila, le če je vpisan kot izvoznik v polju 2 izvozne deklaracije, predložene pristojnemu carinskemu organu.

Drugo vprašanje v zadevi C-608/10

45 Z drugim vprašanjem v zadevi C-608/10 predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 78(1) in (3) carinskega zakonika razlagati tako, da dopušča ponovni pregled izvozne deklaracije za pridobitev nadomestila zaradi spremembe imena izvoznika v za to predvidenem polju in da so carinski organi v primeru, kot je ta iz postopka v glavni stvari, zavezani urediti položaj in izvozniku odobriti izvozno nadomestilo.

46 V zvezi s tem je treba pripomniti, prvič, da Uredba št. 800/1999 ne vsebuje nobene določbe o možnosti ponovnega pregleda izvozne deklaracije, to je po odobritvi prepustitve blaga. Vendar je Sodišče že presodilo, da je izvoz v smislu te uredbe carinski postopek in da se v bistvu splošne določbe carinskega zakonika uporabljajo za vse izvozne deklaracije v zvezi z blagom, ki je predmet izvoznega nadomestila, brez poseganja v posebne določbe (glej sodbo z dne 7. septembra 2006 v zadevi Nowaco Germany, C-353/04, ZOdl., str. I-7357, točke od 45 do 47). Določba, ki se uporablja za dejansko stanje iz postopka v glavni stvari, je torej člen 78 carinskega zakonika, ki se nanaša na naknadno preverjanje deklaracij.

47 Drugič, v zvezi z obsegom te zadnje navedene določbe je Sodišče že pojasnilo, da je njegova logika prilagoditi carinski postopek dejanskemu položaju (sodba z dne 14. januarja 2010 v zadevi Terex Equipment in drugi, C-430/08 in C-431/08, ZOdl., str. I-321, točka 56). Poleg tega ta določba ne razlikuje med napakami ali opustitvami, ki bi jih bilo mogoče popraviti, in tistimi, ki jih ne bi bilo mogoče (glej sodbo z dne 20. oktobra 2005 v zadevi Overland Footwear, C-468/03, ZOdl., str. I-8937, točka 63). Iz tega sledi, da člen 78(3) carinskega zakonika načeloma dovoljuje pregled izvozne deklaracije z namenom popravka izvoznikovega imena v polju 2 navedene deklaracije.

48 Kar zadeva vprašanje, ali carinski organi ne le lahko uredijo položaj in izvozniku odobrijo izvozno nadomestilo, ampak to tudi morajo storiti, je Sodišče že opozorilo, da kadar deklarant zahteva ponovni pregled, morajo carinski organi njegovo zahtevo preučiti, vsaj glede vprašanja, ali je treba opraviti ta ponovni pregled, in da je tako izvedba ponovnega pregleda, ki ga zahteva deklarant, podrejena presoji carinskih organov tako glede uvedbe tega pregleda kot glede njegovega rezultata (glej zgoraj navedeno sodbo Terex Equipment in drugi, točka 58 in navedena sodna praksa). Ti organi imajo torej široko diskrecijsko pravico.

49 Sodišče je prav tako pojasnilo, da carinski organi pri tej prvi presoji upoštevajo predvsem možnost preverjanja navedb iz deklaracije, na katero se nanaša ponovni pregled, in iz zahtevka za ponovni pregled. Če se pregled izkaže za načeloma mogoč, morajo carinski organi zahtevek deklaranta z obrazloženo odločbo zavrniti ali pa opraviti predlagani ponovni pregled (glej zgoraj navedeno sodbo Terex Equipment in drugi, točki 59 in 60 ter navedena sodna praksa).

50 V zvezi s tem pa je treba dodati, da samo dejstvo, da je blago ob vložitvi zahtevka za ponovni pregled izvozne deklaracije že zapustilo območje Unije in zaradi tega fizični pregled tega blaga pred izvozom ni več mogoč, ne dovoljuje zaključka, da ponovni pregled zadevne deklaracije ni mogoč. Čeprav je načeloma za dosego ciljev predpisov Unije na področju izvoznih nadomestil nujno, da se fizični pregledi izvedejo glede dela blaga, ki se izvozi zunaj Unije, tako kot je navedeno v točki 43 te sodbe, pa neobstoj takšnega pregleda v konkretnem primeru ne preprečuje nujno, da ob upoštevanju posebnih okoliščin tega primera ti cilji kljub vsemu ne bi bili doseženi.

51 Sodišče je tako presodilo, da če se pri ponovnem pregledu izvozne deklaracije izkaže, da cilji zadevnega carinskega postopka niso bili ogroženi, zlasti ker je bilo blago, ki je predmet tega carinskega postopka, dejansko izvoženo, kar mora dokazati vlagatelj zahtevka, morajo carinski organi v skladu s členom 78(3) carinskega zakonika sprejeti potrebne ukrepe za ureditev položaja, pri čemer upoštevajo nove informacije, ki so jim na voljo, tudi če je deklarant s svojim ravnanjem neposredno vplival na možnost carinskih organov za izvedbo nadzora (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Terex Equipment in drugi, točki 46 in 62).

52 Na drugo vprašanje v zadevi C-608/10 je torej treba odgovoriti, da je treba člen 78(1) in (3) carinskega zakonika razlagati tako, da dopušča ponovni pregled izvozne deklaracije za pridobitev nadomestila zaradi spremembe imena izvoznika v za to predvidenem polju in da so carinski organi dolžni:

— prvič, preizkusiti, ali je treba ponovni pregled te deklaracije šteti za mogoč, zlasti z vidika, da cilji zakonodaje Unije na področju izvoznih nadomestil niso bili ogroženi in da je bilo zadevno blago dejansko izvoženo, kar mora dokazati vlagatelj zahtevka, in

— drugič, če je treba, sprejeti potrebne ukrepe za ureditev položaja ob upoštevanju novih informacij, s katerimi razpolagajo.

Tretje vprašanje v zadevi C-608/10

53 S tretjim vprašanjem v zadevi C-608/10 želi predložitveno sodišče v bistvu izvedeti, ali je treba člen 5(7) Uredbe št. 800/1999 kot tudi carinske predpise Unije razlagati tako, da lahko carinski organi v primeru, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, v katerem imetnik izvoznega dovoljenja ni vpisan kot izvoznik v polju 2 izvozne deklaracije, odobrijo temu imetniku izvozno nadomestilo brez predhodnega popravka izvozne deklaracije.

54 V zvezi s tem je treba spomniti, da izvoznik, kot izhaja iz točke 40 te sodbe, načeloma ne more zahtevati izplačila izvoznega nadomestila, če ni naveden v ustreznem polju izvozne deklaracije. Kot je bilo ugotovljeno v točki 52 te sodbe, pa lahko pristojni organi celo po prepustitvi blaga izvozno deklaracijo popravijo v delu, ki se nanaša na osebo izvoznika, če se zlasti izkaže, da cilji zakonodaje Unije na področju izvoznih nadomestil niso bili ogroženi.

55 Kot je pravilno poudarila Evropska komisija, je nujno, da izvajanje te diskrecijske pravice s strani carinskih organov dejansko privede do popravka izvozne deklaracije. Tak izrecen popravek je nujen za zagotovitev transparentnega in pravilnega poteka carinskega postopka. Poleg tega je tak zaključek vsaj implicitno razviden iz sodne prakse Sodišča (glej v tem smislu sodbo z dne 21. januarja 1999 v zadevi Nemčija proti Komisiji, C-54/95, Recueil, str. I-35, točka 77, in sklep z dne 30. aprila 2004 v zadevi Gouralnik, C-446/02, Recueil, str. I-5841, točka 36).

56 Na tretje vprašanje v zadevi C-608/10 je torej treba odgovoriti, da je člen 5(7) Uredbe št. 800/1999 in carinske predpise Unije treba razlagati tako, da v primeru, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, v katerem imetnik izvoznega dovoljenja ni vpisan kot izvoznik v polju 2 izvozne deklaracije, carinski organi temu imetniku ne morejo odobriti izvoznega nadomestila brez predhodnega popravka izvozne deklaracije.

Edino vprašanje v zadevi C-10/11 in drugo vprašanje v zadevi C-23/11

57 Z edinim vprašanjem v zadevi C-10/11 in z drugim vprašanjem v zadevi C-23/11 predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba carinske predpise Unije razlagati tako, da je carinski urad, ki je pristojen za izplačilo izvoznega nadomestila, vezan na naknadni popravek vpisa v polju 2 izvozne deklaracije oziroma kontrolnega izvoda T 5, ki ga je opravil carinski urad izvoza.

58 Kot izhaja iz predložitvenih odločb, je v sporih o glavni stvari sporno zlasti vprašanje, ali so bile zadevne odločbe o popravku veljavno sporočene strankam. Predložitveno sodišče poleg tega sprašuje, ali so ti popravki „odločbe“ v smislu člena 4, točka 5, carinskega zakonika, ki bi lahko zavezovale glavni carinski urad, ki je pristojen za izvedbo plačila izvoznega nadomestila.

59 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da niti Uredba št. 800/1999 ali glede zadeve C-10/11 uredba, ki je veljala pred njo, to je Uredba Komisije (EGS) št. 3665/87 z dne 27. novembra 1987 o skupnih podrobnih pravilih za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode (UL L 351, str. 1), niti carinski zakonik ne vsebujejo izčrpne ureditve materialnih in formalnih pogojev, ki jih mora izpolnjevati odločba, da bi lahko imela pravne učinke.

60 Carinski zakonik opredeljuje pojem „odločba“ v svojem členu 4, točka 5, kot „upravni akt carinskih organov, s katerim le-ti v skladu s carinskimi predpisi odločijo o določeni zadevi, pri čemer ima to dejanje pravni učinek za eno ali več določenih ali določljivih oseb“. Glede formalnega vidika člen 6(2), drugi pododstavek, tega zakonika med drugim določa, da mora biti vložnik o taki odločbi uradno pisno obveščen, če je bil, kot v zadevah iz postopkov v glavni stvari, zahtevek za odločbo vložen pisno.

61 Vendar člen 6(2) carinskega zakonika ne vsebuje pravila o načinu sporočanja ali natančneje o načinu predaje pisne odločbe vlagatelju zahtevka niti zlasti o vprašanju, ali je odločba, ki ni bila pravilno sporočena vlagatelju zahtevka, zaradi tega brez pravnih učinkov.

62 Člen 10 carinskega zakonika poleg tega izrecno določa, da določbe tega zakonika, ki se nanašajo razveljavitev, preklic ali spremembo odločb, ki so za zainteresirano osebo ugodne, „ne posega[jo] v nacionalne predpise, ki določajo, da so odločbe neveljavne ali postanejo ničnе zaradi razlogov, ki niso povezani s carinskimi predpisi“. Zato so na podlagi načela postopkovne avtonomije držav članic te pristojne za urejanje teh vidikov postopka. Vendar morajo paziti, da ta pravila niso manj ugodna kot pravila, ki urejajo podobne notranje položaje (načelo enakovrednosti), in ne smejo praktično onemogočiti ali pretirano otežiti izvajanja pravic, ki jih nudi pravo Unije (načelo učinkovitosti) (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 28. junija 2007 v zadevi Bonn Fleisch, C-1/06, ZOdl., str. I-5609, točka 41 in navedena sodna praksa).

63 V primeru, kot je ta iz postopka v glavni stvari, v katerem odločbe o popravku niso bile, vsaj ne neposredno, sporočene vlagateljem zahtevka, spada vprašanje, ali so te odločbe „odločbe“ v smislu člena 4, točka 5, carinskega zakonika, ki ustvarjajo pravne učinke, v nacionalno pravo. Za takšno presojo je pristojno predložitveno sodišče.

64 Le v primeru, ko se izkaže, da so bile odločbe o popravku veljavno sprejete in ustvarjajo pravne učinke, ne glede na možnost zainteresiranih oseb, da zoper te odločbe vložijo pravno sredstvo, se postavlja vprašanje, ali te odločbe zavezujejo carinski urad, ki je pristojen za izvršitev plačila izvoznega nadomestila.

65 Iz predložitvenih odločb v zadevah C-10/11 in C-23/11 pa je razvidno, da se dvomi, ki jih je izrazilo nacionalno sodišče v zvezi s tem, nanašajo le na primer, v katerem vsebujejo odločbe o popravku, ki so jih sprejeli carinski organi izvoza, posebej hudo in očitno napako, pri čemer bi bil glavni carinski urad, pristojen za izplačilo izvoznega nadomestila, v primeru neobstoja takšne napake vezan na takšne odločbe.

66 Kot izhaja iz odgovora na drugo vprašanje v zadevi C-608/10, v primeru, kot so primeri iz postopkov v glavni stvari, lahko namreč carinski organi izvoza načeloma uporabijo člen 78(1) in (3) carinskega zakonika in preverijo carinsko deklaracijo, da bi popravili izvoznikovo ime, ki je tam navedeno. Preudarke, ki so vodili k takšnemu odgovoru, je poleg tega mogoče v celoti uporabiti za preverjanje in popravek kontrolnega izvoda T 5, kadar je kot v zadevi C-10/11 uporabljen kot izvozna deklaracija za pridobitev izvoznega nadomestila. S tega vidika zadevne odločbe o popravku ne vsebujejo napake, sploh ne hude in očitne napake.

67 Glede na navedeno je treba na edino vprašanje v zadevi C-10/11 in na drugo vprašanje v zadevi C-23/11 odgovoriti, da je treba v primeru, kakršna sta ta iz teh zadev, carinske predpise Unije razlagati tako, da je carinski urad, ki je pristojen za izplačilo izvoznega nadomestila, vezan na naknadni popravek vpisa v polju 2 izvozne deklaracije ali glede na primer kontrolnega izvoda T 5, ki ga je opravil carinski

urad izvoza, če odločba o popravku izpolnjuje vse formalne in materialne pogoje „odločbe“, ki so določeni tako v členu 4, točka 5, carinskega zakonika kot tudi v ustreznih določbah zadevnega nacionalnega prava. Predložitveno sodišče mora preveriti, ali so v sporih o glavni stvari ti pogoji izpolnjeni.

Tretje vprašanje v zadevi C-23/11

68 S tretjim vprašanjem v zadevi C-23/11 želi predložitveno sodišče v bistvu izvedeti, ali je člen 5(7) Uredbe št. 800/1999 in carinske predpise Unije treba razlagati tako, da lahko carinski urad, pristojen za izplačilo izvoznega nadomestila, v primeru, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, in če po nacionalnem pravu ni vezan na naknadni popravek, ki ga izvede carinski organ izvoza, vpis v polju 2 izvozne deklaracije razume dobesedno in zavrne zahtevek za izvozno nadomestilo z obrazložitvijo, da vlagatelj tega zahtevka ni izvoznik blaga, na katerega se nanaša navedeni zahtevek. To sodišče sprašuje tudi, ali je ta isti carinski urad, ko obstaja protislovje med navedbo izvoznika v polju 2 izvozne deklaracije in predlistino, na katero je napoteno v polju 40, in/ali imetnikom izvoznega dovoljenja, navedenim v polju 44, zavezan, da o tem poizve pri vlagatelju zahtevka za nadomestilo. Na koncu navedeno sodišče sprašuje tudi, ali mora navedeni carinski urad, če je to potrebno, po uradni dolžnosti popraviti vpis v polju 2 izvozne deklaracije.

69 V zvezi s tem je treba spomniti, kot je bilo navedeno v točki 64 te sodbe, da v sporih o glavni stvari le v primeru, v katerem popravki, ki so jih opravili carinski uradi izvoza, ne bi bili veljavne odločbe, kar mora preveriti predložitveno sodišče, takšne odločbe ne bi zavezovale pristojnega carinskega urada k plačilu izvoznega nadomestila.

70 Vendar je v zadnjenavedenem primeru treba ugotoviti, da carinski organi niso odgovorili na zahtevek za popravek, ki ga je vložila družba Moksel. Iz člena 6(2) carinskega zakonika in iz točke 50 zgoraj navedene sodbe Overland Footwear pa izhaja, da so ti organi dolžni bodisi zavrniti tak zahtevek z obrazloženo odločbo bodisi opraviti predlagani popravek „v najkrajšem možnem času“.

71 V tem okviru, kot izhaja iz točke 52 te sodbe, morajo carinski organi po eni strani preveriti, ali cilji zakonodaje Unije na področju izvoznih nadomestil niso bili ogroženi in ali je bilo zadevno blago dejansko izvoženo, ter po drugi strani, če je treba, sprejeti potrebne ukrepe za ureditev položaja ob upoštevanju novih informacij, s katerimi razpolagajo.

72 Zato lahko carinski urad, ki je pristojen za izplačilo izvoznega nadomestila, v primeru, kakršen je ta iz spora o glavni stvari, in če ga ne bi zavezoval popravek, ki ga je izvršil carinski urad izvoza, morebiti popravljen vpis v polju 2 izvozne deklaracije razume dobesedno le po tem, ko je bilo po pravilnem postopku odločeno o zahtevku za popravek, ki ga je vložila družba Moksel.

73 Na koncu glede vprašanja, kateri carinski organ je v tej zadevi konkretno pristojen za odločitev o zahtevku za popravek, ki ga je vložila družba Moksel, je treba ugotoviti, da spada to vprašanje izključno v nacionalno pravo.

74 Če je v obravnavanem primeru Hauptzollamt Hamburg-Jonas skladno z nemškim pravom pristojen, da izvede ponovni pregled izvozne deklaracije in da jo glede na okoliščine popravi, mora v zvezi s tem dejansko odločiti ob upoštevanju preudarkov iz točk od 45 do 52 te sodbe ter svojo odločbo deklarantu sporočiti pisno v najkrajšem možnem času.

75 Če, nasprotno, Hauptzollamt Hamburg-Jonas ni pristojen za izvedbo tega pregleda, mora to izvesti carinski urad izvoza. Vprašanje, ali je slednji carinski organ vezan na svoje prejšnje ravnanje, to je na popravek izvoznikovega imena, ki ga je izvedel, ne da bi ta popravek sporočil v obliki pisne odločbe, spada v nemško nacionalno pravo.

76 Glede na navedeno je treba na tretje vprašanje v zadevi C-23/11 odgovoriti, da je treba člen 5(7) Uredbe št. 800/1999 in carinske predpise Unije razlagati tako, da carinski urad, pristojen za izplačilo izvoznega nadomestila, v primeru, kakršen je ta iz te zadeve, in če po nacionalnem pravu ni vezan na popravek, ki ga izvede carinski urad izvoza, vpisa v polju 2 izvozne deklaracije ne sme razumeti dobesedno in zavrniti zahtevka za izvozno nadomestilo z obrazložitvijo, da vlagatelj tega zahtevka ni izvoznik blaga, na katero se nanaša navedeni zahtevek. Če pa bi pristojni carinski urad ugodil zahtevku za popravek in veljavno popravil izvoznikovo ime, je carinski urad, ki je pristojen za izplačilo izvoznega nadomestila, vezan na to odločbo.

Stroški

77 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. **Člen 5(7) Uredbe Komisije (ES) št. 800/1999 z dne 15. aprila 1999 o skupnih podrobnih pravilih za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 90/2001 z dne 17. januarja 2001, je treba razlagati tako, da ima načeloma imetnik izvoznega dovoljenja pravico do izvoznega nadomestila, le če je vpisan kot izvoznik v polju 2 izvozne deklaracije, predložene pristojnemu carinskemu organu.**

2. **Člen 78(1) in (3) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti je treba razlagati tako, da dopušča ponovni pregled izvozne deklaracije za pridobitev nadomestila zaradi spremembe imena izvoznika v za to predvidenem polju in da so carinski organi dolžni:**

   — **prvič, preizkusiti, ali je treba ponovni pregled te deklaracije šteti za mogoč, zlasti z vidika, da cilji zakonodaje Unije na področju izvoznih nadomestil niso bili ogroženi in da je bilo zadevno blago dejansko izvoženo, kar mora dokazati vlagatelj zahtevka, in**

   — **drugič, če je treba, sprejeti potrebne ukrepe za ureditev položaja ob upoštevanju novih informacij, s katerimi razpolagajo.**

3. **Člen 5(7) Uredbe št. 800/1999, kakor je bil spremenjen z Uredbo št. 90/2001, in carinske predpise Unije je treba razlagati tako, da v primeru, kakršen je ta v zadevi C-608/10, v katerem imetnik izvoznega dovoljenja ni vpisan kot izvoznik v polju 2 izvozne deklaracije, carinski organi temu imetniku ne morejo odobriti izvoznega nadomestila brez predhodnega popravka izvozne deklaracije.**

4. **V primeru, kakršna sta ta v zadevah C-10/11 in C-23/11, je treba carinske predpise Unije razlagati tako, da je carinski urad, ki je pristojen za izplačilo izvoznega nadomestila, vezan na naknadni popravek vpisa v polju 2 izvozne deklaracije ali glede na primer kontrolnega izvoda T 5, ki ga je opravil carinski urad izvoza, če odločba o popravku izpolnjuje vse formalne in materialne pogoje „odločbe“, ki so določeni tako v členu 4, točka 5, Uredbe št. 2913/92 kot tudi v ustreznih določbah zadevnega nacionalnega prava. Predložitveno sodišče mora preveriti, ali so v sporih o glavni stvari ti pogoji izpolnjeni.**

5. **Člen 5(7) Uredbe št. 800/1999, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 90/2001, in carinske predpise Unije je treba razlagati tako, da carinski urad, pristojen za izplačilo izvoznega nadomestila, v primeru, kakršen je ta iz zadeve C-23/11, in če po nacionalnem pravu ni**

vezan na popravek, ki ga izvede carinski organ izvoza, vpisa v polju 2 izvozne deklaracije ne sme razumeti dobesedno in zavrniti zahtevek za izvozno nadomestilo z obrazložitvijo, da vlagatelj tega zahtevka za nadomestilo ni izvoznik blaga, na katero se nanaša navedeni zahtevek. Če pa bi pristojni carinski urad ugodil zahtevku za popravek in veljavno popravil izvoznikovo ime, je carinski urad, ki je pristojen za izplačilo izvoznega nadomestila, vezan na to odločbo.

Podpisi